

PĂSTORII DIN BETLEEM ȘI MICUL BOTEZĂTOR

Intr'o seară ciobanii s'au trezit cu el că intră în ogradă ca și cum ar fi fost de al casei. Mulgeau oile în țarcuri și mare le-a fost mirarea văzând modul cum câinii l'au întâmpinat pe străin. Erau câini mari, ciobănești, care nu o dată s'au bătut cu lupii care dădeau târcoale stânei, doar doar că vor găsi vreo oaie rătăcită de turmă și să o sfârtece. De data aceasta câinii se strânseseră în jurul străinului, se gudurau în jurul lui ca și cum ar fi fost stăpânul lor care a lipsit un timp din mijlocul lor și acum se întorcea acasă. Isi arătau bucuria în felul lor, unii punând labele pe umerii lui și lingându-l, iar străinul îi îmbrățișa pe fiecare, mângâindu-i și spunându-le pe nume. Ciobanii au lăsat oile unele mulse, altele nemulse, unii privind cu brațele încrucișate, alții cu șistarele în mână. Ca în armată se făcuse două tabere. De o parte erau ciobanii năuciți de ceva ce nu văzuseră în viața lor, de partea cealaltă Micul Botezător și câinii ciobănești ridicând capul spre el, apoi privind spre ciobani Zise câinele bălțat, cel respectat de toți: "Cum nu-l cunoașteți, sau vă faceți că nu-l cunoașteți?" Ciobanii n'au înțeles nimic din modularea vocii cu care câinele încerca să comunice ceva deosebit că ar fi vreo primejdie. Se adresă câinilor care se uită unii la alții și din nou la stăpânii lor: "In fiecare zi mergem cu oile la adăpat și ei se miră de parcă au căzut în cap și nu l-au văzut niciodată. Curioși mai sunteți și

voi oamenii. De câte ori nu venea cu căușul palmelor și adăpa meii și-i învăța să bea apă și de câte ori când era cald ne lua în brațele lui răcoritoare și ne arunca pe mal, jucându-se cu noi?” De unde să știe săracii câini că firea omului e diferită de firea viețuitoarelor și că ochiul omenesc e pe jumătate orb și nu e ca ochiul copacilor, sau animalelor curate, și nici urechea lui ca urechea câinelui care e atât de fine că aude chiar și luceafărul din noapte când pășește tiptil ca să răsară ca să nu deranjeze somnul mieilor. De mult ori se mirau de felul cum se comportau ciobanii ca niște netoți și nu puteau să-i înțeleagă. Bunăoară Micul Botezător vorbea cu ei, și ei în loc să fie bine crescuți și să-i răspundă, că doar Micul Botezător nu era un terchea berchea, nici nu-l luau înseamnă, ca și cum nici nu l’ar fi văzut și-și continuau cu nepăsare unul altuia în cap căutarea de păduchi.”

De data asta Micul Botezător se arăta și omului și câinelui la fel: un tânăr de vreo 15-17 ani, cu părul blond lăsat pe spate, cu ochii albaștri care când te priveau spuneau multe, multe, multe. Unii ochi nu spun nimic ca niște cocoloașe de carne, alții au ici colo câte o scâpărare de amnar, alții plâng tot timpul deși nu au lacrimi, ochi nefericiți care n’au gustat niciodată din pâinea luminii, alți ochi au dinții rânjiți. Te uiți în ochii omului și ochii îți spun povestea lor. Când Micul Botezător le-a spus:”Am venit să stau cu voi pentru o vreme” ochii lui au împărtășit inimilor lor tot ceea ce trebuiau să știe despre el, așa că toți au privit unul spre altul ca și cum ar fi întreat dacă au înțeles bine, și apoi ca la un semn toți și-au plecat afirmativ capul, iar câinii când au auzit au început să zburde prin curte spre mirarea ciobanilor care iarăși s’au uitat unul spre altul, dar de data aceasta neavând nici un răspuns. Până și celui care părea mai butucănos, proptit în bâta și cu un zâmbet sarcastic

atârnat în colțul gurii, cu o față cioplită din trei lovituri de daltă, cel care ar fi vrut să-l ia la bani mărunți bănuindu-l de vrăjitorie și să-i reverse drept în față toate nopțile lui de neîncredere și îndoieli ce le frământa în adâncurile lui, i se topi inima. Nu văzuse niciodată ochi atât de frumoși și curați, cum numai pruncii au și fu primul care îi întinse mâna zicându-i “bun venit” și începu să-i prezinte începând cu Ilie, cel mai bătrân dintre ciobani:

-Eu sunt Tobie, iar aceștia sunt Simeon, Daniel, Ion, Veniamin, Iona, Samuel, ceilalți sunt pe-aici pe undeva. Dar tu cine ești?

-Eu...eu am venit să stau pentru un timp cu voi, evitând să-și spună numele, ceea ce îi făcu pe ciobani să se mire și mai mult, în sinea lor, de acest vizitator atât de ciudat.

-Dacă nu vrei să-ți spui numele nu e nimic. Noi nu suntem din garda lui Augustus, dar un nume tot trebuie să ai, așa că de azi înainte o să te numim... Iosif.

-Bine atunci. Eu sunt... Iosif.

Ciobanii se obișnuiră cu Micul Botezător de parcă ar fi fost cu ei de când lumea și pământul. Iosif, cum îl chemau ei, deși stătuse câteva luni între ei, cu cât îl cunoșteau mai mult cu atât devenea mai misterios. Ion povestea că într’o noapte, pe la a treia strajă, a auzit câinii lătrând apoi l-a văzut pe Iosif mângâindu-i și vorbind cu ei. După ce i-a liniștit Iosif a coborât colina și că l-ar fi văzut vorbind cu lupii care stăteau în cerc împrejurul lui, toți așezați pe labele din spate și cu capurile ridicate de parcă ar fi fost școlari ascultând cumiți lecția învățătorului. Nimeni nu s-ar fi îndoit de spusele lui Ion, văzuseră cu ochii lor cum câinii îl primiseră în prima zi, dar când Ion continuă povestea că l-ar fi văzut apoi pe Iosif vorbind cu lupii, că i-a văzut gudurându-se pe lângă el și în cele din urmă sărutându-i pe frunte era prea mult să consideri

că povestitorul e serios cu tine, de aceea de multe ori ciobanii îl luau peste picior, făcând mare haz: “Hai, mă, nici chiar așa! Nu crede tu că suntem din cei care au supt la cloșcă și nici copii ca să ne spui povești ca să adormim mai ușor.”

La stână nopțile sunt lungi. Deși dormeau pe rând și focul nu se stingea toată noaptea, de când venise Micul Botezător între ei era mult mai greu să se despartă unul de altul și să meargă să se culce. Dar câte nu le povestea Micul Botezător! Pe unde nu umblase? Ce locuri de pe pământ nu văzuse? Pe care înțelept al lumii nu-l ascultase sau nu-l citise? Cei care au cunoscut ciobanii din cărți, sau trecând cu oile habar nu au cine sunt acești oameni. Intre fața ciobanului și inima lui este diferență ca dintre cer și pământ. Fața e aspră pentru că e biciuită de ploaie, furtună și vânt, crispată și arsă de soare ca rădăcinile de pin suspendate peste prăpăstii, înfipite jumătate în cer, jumătate într'un pumn de țărână, dar inima lor! Cine-ar putea să vorbească despre plaiurile inimilor lor pe unde cuvântul omenesc nu cutează să urce. Inima lor e mai curată decât apa izvoarelor, pe unde luceafărul își face cuib dimineața. Este inima celor săraci cu duhul, săraci ca stelele cerului care nu se îndoapă de una singură și pe furiș, ci fiecare bucățică de cer de la cina lor o împart cu celelalte stele, sărăcuțele de ele. Inima lor deși este bună ca pâinea scoasă din cuptor, e totuși dăltuită de lumina fulgerului așa cum e cioplită poarta raiului. Nu vezi pe ea nici rugină, nici murdărie de cerneală toarsă în păienjănișuri cu vicleșug pe la colțuri ascunse. Oare nu ați auzit de Constelația Ciobanului? Ea e formată din inimile curate ale păstorilor prin care Dumnezeu privește spre oameni. Dacă nu ar fi constelația aceasta lumea s'ar desprinde din cheaturile cerului și s'ar risipi în noaptea neființei. Ați văzut vreodată inima curată a ciobanului atunci când doarme? In somn inima

își dezvelește piciorușele și îngerul păzitor le acopere cu păturica albastră și inima curată îi zâmbește îngerului. Cu toate acestea să nu credeți că vreun lup îmbrăcat în costum de oaie, sau cineva cu subtilități de vulpe s'a putea apropia de mieii Păstorului. Păstorul viața lui și-o dă să-și apere oile. Așa s'a întâmplat într'o noapte cu niște soldați romani. Băuseră bine și i-a luat pofta de un miel fript la proțap. Ce s'au gândit? Ei erau cuceritorii lumii. Cine ar putea să stea în calea săbiilor lor? Niște bieți, nenorociți de păstori? Dar nu a fost nevoie să dea piept cu aceștia. Un singur fluierat a fost de ajuns că i-au alungat câinii pe ditamai romanii de li s'au părut că dealul e șes.

De obicei spre sfârșitul lui Decembrie nopțile erau încă răcoroase, așa cum e primăvara pe la noi. Simion și cu Iosif, cum era numit Micul Botezător, stăteau lângă foc făcând de strajă, iar restul se culcaseră în stână sub cergile mițoase. Cu o zi înainte plouase curățind cărările de praf și făcând iarba crudă să înmiresmeze aerul, mai puternic, cu acea tămâie pipărată a vegetalului sălbatic de care nu te mai saturi să o respiri. Simion cânta din fluier o melodie așa de domoală de credeai că-i un cântec de leagăn. Iosif se uita fix la tăciunii din vatră și dacă nu ar fi aruncat din când în când câte-un lemn ai fi crezut că doarme cu ochii deschiși. “Ce o fi vrut să spună Oseia?” zise dintr'odată cu voce tare, vorbind cu sine însuși. Luna răsărise mai demult și în vale se vedeau casele Betleemului presărate ca niște boabe de fasole piestriță. Parcă niciodată luna plină nu lumina așa de puternic, ba încă și oile se tot vânzoleau neliniștite în ceairurile lor crezând că e ziuă. Ceilalți păstori și ei se treziră crezând că o fi vreo dihanie prin oilor. Veniamin și cu Daniel ieșiră afară din stână, își puseră mâinile acoperiș ochilor și rotiră de jur împrejur capul, apoi

chemară și pe ceilalți să vadă așa noapte frumoasă și luminoasă că se vedea totul ca în palmă. Simion își continua din fluier melodia lui, un fel de somn sonor care se răspândea ca o ceață pretutindeni.

- “Hei, Simeon, ce-i cu Iosif? E somnambul?” Micul Botezător mergea în direcția lunii cu pași nesiguri, se oprea privind în sus, apoi se dădea înapoi câțiva pași lăsându-și capul pe spate.

- “ Ieh! Băiat bun, dar câteodată se poartă așa de curios că te întrebi dacă nu cumva îi lipsește vreo doagă.” , răspunse Simeon, apoi îl strigă cu sarcasm: “Iosife, hai acasă că a fiert mă-ta laptele.”

- “Bă, nu râdeți de bietul copil, interveni al treilea , că vă bate Dumnezeu.. Nu aveți milă de el de parcă ați fi câini.E și el sărac și copil al nimănui de s’a aciuat pe lângă noi. Mai degrabă, hai să vedem ce se întâmplă cu el. O fi având febră sau cine știe ce se întâmplă cu el”. Când se apropiară de el Micul Botezător acesta se așeză în genunchi și ridică brațele în extaz:

- “Uite, acolo sus! Vedeți? Deasupra măslinilor.” Cei trei priviră în direcția arătată de Micul Botezător, apoi unul către altul , apoi din nou deasupra măslinilor. In vremea aceasta, ceilalți ciobani ieșiră din stână treziți de lumina neobișnuită a lunii cât și de discuțiile celorlalți din mijlocul câmpului. Ilie, spirit practic, presupunând că e vreo dihanie venită la oi, sau ceva neobișnuit se întâmplă șuieră scurt și câinii într’o clipă fură înaintea lor. Până să ajungă ciobanii în mijlocul câmpului câinii ajunseră lângă Iosif. Stăteau cumiți pe picioarele din spate și se uitau în aceeași direcție unde priveau păstorii.

- “Drăguțule Doamne!”, zise Ilie privind cu mirare pe cei îngenucheați. “ Dar ce-i cu voi? Ce se întâmplă aici?”

- E un înger prin împrejurimi, zise unul din cei care stăteau în genunchi.

-Măi, oameni buni, v’ați pierdut mințile? Ce înger? Nu vedeți că e lună plină?

- Uite, acolo sus, deasupra măslinilor. Vedeți lumina aceea? Priviți în direcția unde se uită câinii.

- Parcă e ceva ca o lumină aurie care pulsează, dar poate o fi luna.

- Eu nu văd nimic.

-Nici eu.

- Iosife, spune și nouă cu cine vorbești?

- “Cu el. Nu-l vedeți? “ Căinii se ridicară în picioare ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine și dădeau din coadă fericiți. Această îi punea pe cei care nu vedeau într’o situație destul de neplăcută. Era ușor de negat , dar nebuni nu erau cei care vedeau, ci dimpotrivă. Oamenii pot să înnebunească, sau să li se năzărească ceva, sau să mintă, dar ce faci cu biete animale, curate în fața lui Dumnezeu, câinii care vedeau și ei ceva.

Ciobanii care nu vedeau nimic priviră la cei care afirmă că văd și crezându-i că halucinează întoarseră spatele, dând din cap nedumeriți : “Cu lucrurile astea nu te joci”. Era vorba în popor că cine vede înger, moare. Nu făcură nici măcar câțiva pași că o lumină puternică le aruncă umbra în fața lor. Când întoarseră fața rămăseră cu gura deschisă. Voiau să țipe, dar nu puteau, voiau să fugă dar picioarele nu-i mai slujeau și îi cuprinse acea frică groaznică din visele de coșmar când cineva rău te urmărește și se apropie de tine încet, încet, iar tu nu poți să te smulgi ca și cum cineva te-ar ține înțeleștat în niște chingi

de piatră din care nu poți scăpa. Si îngerul le-a grăit: “Nu vă fie frică! Nu vă speriați!” Era o voce atât de melodică cum nu auziseră niciodată, o voce care nu era sunet ci, cum ași putea să spun, ca o mireasmă pe care nu nasul, ci inima o sesizează. Stiu că nu se poate ca inima să miroase , dar era ceva ca o mângâiere de lumină. Cu toții căzură în genunchi. Nu se mai săturau să-l privească. Da, da, sătura este cuvântul, pentru că era o foame a ochiului pe care lumina nu putea să o sature, ca atunci când îmbrățișezi persoana ce o iubești Nu te mai saturi. Era îngerul îmbrăcat într’o lumină deosebită de cea a becului, a farului de camion, sau chiar a lunii sau a soarelui. In noaptea aceea cu lună plină lumina îngerului lumina o altfel de lumină, care nu-i toarsă cu furca fotonului. Lumina îngerului era iubirea pe care o simțeai fizic. Respirai și miroseai lumina așa cum poate miroseau hainele lui Dumnezeu când Adam I-a adormit în poală. Ingerul părea un tânăr, cu un stihar alb și orarul încrucișat de pe umeri era de aur curat țesut din primul răsărit al soarelui încercat timid, pentru prima dată de-a firea timpului, pe coama raiului. Ciobanii uitaseră țarul oilor deschis și acestea veniseră și ele să vadă îngerul. “Nu vă spăimântați!” zise a doua oară îngerul desfăcându-și aripile, un mod de a le arăta ciobanilor dragostea, esența iubirii, mireasma creației pure, acea mireasmă care încă își mai amintește de vocea Creatorului. Deasupra măslinilor aripile lui întinse luminau dragoste, acea lumină pe care omul ar fi putut să o vadă, dacă nu și-ar fi pierdut acea vedere, numai din privorul atomului unde grosimea materiei se subțiază atât de mult că încă mai poți auzi în spatele electronului ecoul Creatorului. Fiat lux! Dar ce fel de lumină? Că timpul nu era, iar soarele și luna încă nu fuseseră slobozite la păscut. Din prima lumină a creat pe îngeri și inima omului, iar din cea de a doua aripa la păsări

și mintea la om. Dar cum să vezi dragostea? Cum să vezi acea lumină care se arăta ciobanilor în lumină? Unul din păstori îmi povestea că era o lumină care mereu se începea ca lumină, veșmântul lui fiind țesut parcă dintr'un nor de licurici care se aprind și se sting, având strălucirea soarelui, dar strălucire care nu obosește ochiul, ci dimpotrivă face din ochi potir născător de altfel de lumină. Acum ciobanii nu puteau să se miște nu din cauza fricii de noapte, ci din cauza aripilor de lumină deschise în semn de veste bună. Parcă ar fi ieșit din ei înșiși și se hrăneau din extaz, fiecare fibră vibrând de lumină - de acea dragoste prin care inima poate vedea chiar lumina cea neînserată.

-“Iosife”, șopti bătrânul Ilie la urechea Micului Botezător, “întreabă-l tu ce vrea de la noi, că mie mi-e frică?”, dar îngerul îi citi șoapta înainte de a fi rostită.

- “Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi vi s'a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul , în cetatea lui David.”

- “Iosife, îndrăznește și-l întreabă-l ce vrea să spună? Să ne dea un semn să înțelegem și noi., șopti din nou Ilie privind , temător, cu coada ochiului spre înger.

- “Un semn? Acesta vă va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat , culcat în iesle., și cu vârful aripei arată pe cărarea dintre măslini care cobora spre Betleem. Apoi îngerul coborâ și mai aproape, își strânse aripele ca o lebădă și își aplecă bărbia de piept ca și cum s'ar fi rugat împreună cu păstorii, oile și câinii. Ciobanii se aplecară până la pământ. Când nu mai auzi vocea îngerului ridicară capul, dar acesta dispăruse. Il căutară cu privirea și spre mirarea lor văzură în locul stelelor și lunii mii și mii de cete îngerești care se roteau până în străfundurile cerului și lumina lor era cântec. Păstorii, cu oile și cu câinii își roteau

ochii de-a lungul și de-a latul cerului care era de un albastru atât de intens, de parcă ar fi fost seninul fără de fund al cerului de vară.

- “Eu am venit să stau cu voi numai un timp, zise în cele din urmă Micul Botezător.Să mergem și să ne închinăm și noi Pruncului.”

De multe ori noaptea, în jurul focului, discuțiile dintre Micul Botezător și ciobani, deveneau atât de aprinse că trebuia să intervină Moș Ilie să liniștească pe zeloți care aproape că erau gata să sară cu cuțitele la Micul Botezător când argumentele lor țipate se refereau la venirea în lume a lui Mesia.

- “Si ce fel de Mesia așteptați voi?”, întreba Micul Botezător.
- “Pe cel promis de prooroci. El ne va libera din robie. Si nu numai atât. Atunci să vezi răzbunare.” , sărea cu răspunsul Simon Zelotul.
- “Or să plătească și laptele supt de la mă’sa”, completa cu sete Veniamin.”O să dărâmăm Roma piatră cu piatră, o să le luăm tot aurul, o să le necinstim nevestele în fața lor și pe mamele lor , născătoare de năpârci, și pe fiicele lor, și nepoatele lor și tot neamul lor de curve.”
-“ Dinte pentru dinte!” zise unul.
- “Ochi pentru ochi!” completă altul.
- “Ce dinte, ce ochi?” replică enervat Simon. “Lovește-i la cap ca pe șarpe, să le zboare creierii pe Capitoliu și stârvurile lor spânzurați-le pe cruci, sute de cruci, mii de cruci. Să nu se mai vadă soarele deasupra Romei de mulțimea corbilor și vulturilor, păsările lor dragi pe care le-au închipuit în aur și argint.”
- “Si după ce vor termina cu cadavrele, tot vulturii lor din stemele lor, atât de trufașe, să le croncănească pe leagănul urmașilor lor. Si va zice Mesia: “Blestemată să fie Roma!” și noi vom răspunde: “In vecii vecilor.Amin”, “Blestemate să fie ruinele ei!”, “In vecii vecilor .Amin!”, “Blestemate să fie oasele lor, vatra și cenușa.”, “In vecii vecilor.Amin!” Acum ai înțeles, cap sec, pe cine așteptăm? De câte ori să-ți repetăm despre împărăția lui Mesia? Acum ai înțeles, ori iar ai să mai scoți din traistă vreo bucată de piele?” Am uitat să vă spun că atunci când a venit Micul Botezător avea în spate o traistă plină cu pergamente. Pe când dormea, zeloții au vrut să cerceteze ce ascundea în traistă și au găsit niște bucăți de piele. Nici măcar nu erau curate, ci aveau tot felul de semne scrise. Cum nu știau să citească, le-au dus speriați curelarului din oraș iar acesta i-a

liniștit că nu e nici un fel de vrăjitorie, că bucățile de piele sunt pergamente scrise pentru a fi citite și că nu sunt bune nici pentru sandale, nici pentru hamuri, nici pentru curele pentru că sunt prea subțiri ca să poți face ceva din ele.

- “Pot să scot?” , întrebă calm Micul Botezător.

- Să vedem , după ce ți-am închis gura, ce poți să mai zici.

- Nu eu, ci el zice așa: ” ... noi L’am văzut, dar El n’avea nici chip,nici frumusețe. Ci îi era chipul nevrednic de cinstire și mai prejos decât acela al fiilor oamenilor.El era om în suferință...”

- Ce? Cum să nu aibă chip și frumusețe? Mesia cu chipul nevrednic de cinstire? Mesia om în suferință? Nu ți-e rușine? Ce citești tu acolo? Cine a zis așa ceva?

- Dă-mi voie. “El păcatele noastre le poartă și pentru noi rabdă durere, dar noi Il socoteam că de la Dumnezeu se află El întru durere,chinuri și necaz. El pentru păcatele noastre a fost rănit și pentru fărădelegile noastre a pătimit; pedeapsa păcii noastre asupra Lui era și noi prin rana Lui ne-am vindecat. Noi toți ca niște oi ne-am rătăcit, iar Domnul pe El L-a dat pentru păcatele noastre. Din pricina chinului El nu-Si deschide gura; ca o oaie la’njunghiere s’a adus și ca un miel fără de glas în fața celui ce-l tuned, așa El nu-Si deschide gura...”

- “Stai, stai, stai...Ușurel, ușurel că ai luat-o razna și tu și ăla din care citești”, interveni Simon Zelotul. “ Cine-o fi ăla nu contează, dar bate câmpii. Ascultă Iosife, spuse Micului Botezător încercând să -și păstreze calmul, tu ești cu noi la stână de o grămadă de vreme, așa că poți să-ți dai seama de ineptiile debitate de acest ins, o înșiruire elegantă de nonsensuri. Bre, omule, cum poți să fii atât de tâmpit și să încurci borcanele în felul ăsta? Se cunoaște că e de pe la oraș. Până când și un copil din satul nostru știe că mielul se junghie și oaia se tunde. Cum ai putea, spune-mi și mie, cum ai putea să tunzi mielul? Cine a scris nerozia asta?”

- Unul pe care voi l-ați tăiat cu ferăstrăul.

- Bine i-a făcut pentru că și-a meritat soarta. Si-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala. Nu-i așa?

-Nu-i așa. Si iată de ce. Se vorbește aici de Mesia ca despre Servul Domnului care va fi răstignit pe cruce pentru păcatele noastre.

- Dumnezeu răstignit? Hai, c’am mai auzit ceva! Cine-a zis asta?

- Isaia. Proorocul nostru care a cunoscut păstoritul poate mai bine decât Amos, dar care a cunoscut și obiceiurile altor neamuri păgâne. Acum vreo câțiva ani am fost de față și am văzut pe romani cum pregăteau mielul. Intâi l’au tuns cât au putut. Zbiera sărăcuțul de miel de ți se rupea inima. Văzând cum este umilit, am chemat deoparte pe centurion și l-am întrebat de ce fac aceasta și mi-a răspuns că nu vor friptura să miroase a păr. I-am întrebat din nou de ce nu-l junghie și apoi să-i scoată pielea așa cum facem noi. Mi-a răspuns că nu e pe gustul lor. Deci Isaia vorbește de Mielul lui Dumnezeu care înainte de a fi răstignit, trebuia să fie batjocorit și umilit cât mai mult cu putință.” Când Iosif, adică Micul Botezător, făcu o pauză Simon, în loc să spună că a înțeles ceva, ridică mâna dreaptă în sus și strigă:

- Moarte Romei!

- “Moar-te Ro-mei!”, strigară toți în cor. “Moar-te Ro-mei!, moar-te Ro-mei!”

Nimeni nu observă că focul adormise cu botul în câțiva tăciuni și nimeni nu observă când Micul Botezător plecă din mijlocul lor dând din cap cu amărăciune că nimeni nu a înțeles nimic. Se reîntoarce cu un braț de lemne. Se făcuse straja a treia și era rândul lui.

Fragment din romanul "MiculBotezător"